

La senyora Lynde s'endú una sorpresa

La senyora Lynde vivia just on el camí principal d'Avonlea s'endinsava en una petita fondalada, travessada per un rierol que naixia als boscos de l'antiga casa dels Cuthbert. El rierol era ràpid i cabalós en el seu tram anterior, però, en arribar a les possessions de la senyora Lynde, s'amansia i es convertia en un riuet tranquil i ben ordenat, potser per respecte a la senyora, que gairebé sempre estava asseguda al costat de la finestra, vigilant-ho tot, fossin rierols, nens o adults, i preguntant-se per què passaven per allà i per a què.

A Avonlea, un poblet de l'illa del Príncep Eduard,¹ hi ha, com en molts altres llocs, gent capaç de desatendre els seus propis assumptes per implicar-se en els del seu veí. Però

---

¹ L'illa del Príncep Eduard és la província més petita del Canadà. Situada entre Nova Brunsvic i Nova Escòcia, la seva capital és Fredericton. Té una superfície de 5.660 km² i, en l'actualitat, al voltant de 157.000 habitants. Destaca pel seu clima suau, que fa que els hiverns siguin més càlids que a la resta del país, i els estius més frescos.

a la senyora Lynde no li calia desatendre res. Era perfectament capaç d'ocupar-se alhora de les seves coses i de les dels altres. No només mantenia la seva casa endreçada, sinó que, a més, dirigia el Cercle de Costura, ajudava a l'escola dominical i era la principal valedora de la Societat d'Ajuda a l'Església i a les Missions Estrangeres. I encara trobava temps per asseure's a fer mitja durant hores davant de la finestra de la seva cuina, mentre observava amb atenció el camí principal, que després de creuar la fondalada pujava serpentejant pel turó costerut.

Estava asseguda allà una tarda de principis del mes de juliol. Els raigs de sol entraven per la finestra, càlids i brillants. A l'hort del vessant sobre el qual s'havia erigit la casa, cobert de flors blanques i rosades, hi brunzien milers d'abelles. El Thomas Lynde, un homenet apocat i tranquil, a qui la gent d'Avonlea anomenava simplement «el marit de la Rachel Lynde», era allà sembrant naps. I el Matthew Cuthbert també hauria d'estar sembrant naps al seu camp, al costat de Teules Verdes, perquè ella li ho havia sentit dir casualment la nit anterior, a la botiga del William Blair. I no per voluntat pròpia, ja que el Matthew Cuthbert era un home molt callat, sinó perquè el botiguer li havia preguntat per la sembra.

Però, a dos quarts de quatre de la tarda, el Matthew Cuthbert conduïa plàcidament pel camí. Portava el seu vestit dels diumenges, prova que es disposava a sortir d'Avonlea, i anava amb el seu carruatge i l'euga baia,² senyal que es proposava recórrer una distància considerable. Però on anava el Matthew Cuthbert i per què?

---

² Bai: de color vermellós, semblant al color de la canyella. Per extensió, cavalleria d'aquest color.

«M'arribaré a Teules Verdes per veure si la Marilla m'explica on ha anat el seu germà», va pensar la Rachel Lynde. «El Matthew no acostuma a sortir de l'aldea en aquesta època de l'any i mai no visita ningú. Si s'hagués quedat sense llavors, no aniria vestit així i tampoc no hauria agafat el carruatge. A més a més, anava massa a poc a poc per anar a buscar el metge. Esbrinaré què ha passat.»

Poc després, la senyora Lynde va sortir de casa. No necessitava allunyar-se. La casa dels Cuthbert no era a més d'un quilòmetre i mig de la fondalada dels Lynde, encara que el pendent feia que la distància semblés més gran.

A l'hora de construir la seva residència, el pare dels germans Cuthbert, un home tan tímid i reservat com el seu fill, s'havia allunyat tant com havia pogut dels seus veïns, sense arribar a endinsar-se als boscos. Havia construït Teules Verdes als confins de les seves terres i allà seguia, amb prou feines visible des del camí principal on s'assentaven, amb un clar sentit de veïnatge, les altres cases d'Avonlea.

«No em sorprèn que el Matthew i la Marilla siguin tan estranys, vivint tan lluny dels altres», es va dir la Rachel Lynde mentre caminava. «Els arbres no proporcionen gaire companyia, encara que potser ells en tenen prou amb això. Jo prefereixo veure la gent i relacionar-m'hi. Els Cuthbert semblen contents amb la seva manera de viure, encara que suposo que és perquè s'hi han acostumat.»

La senyora Lynde va abandonar el camí i va passar al jardí del darrere de Teules Verdes, que estava ben endreçat i semblava molt net, com acabat d'escombrar. Va picar suaument a la porta de la cuina i va esperar que la convidessin a entrar.

La Marilla Cuthbert feia mitja, asseguda al costat de la finestra, i darrere d'ella es veia la taula parada per al sopar.

Abans de tancar la porta darrere seu, la senyora Lynde ja havia anotat mentalment tots els objectes que hi havia a la taula. Com que hi havia tres plats, va deduir que la Marilla devia estar esperant que el Matthew tornés acompanyat. Però eren els plats de cada dia, i només hi havia melmelada de poma agra i un sol tipus de pastís, la qual cosa li va fer suposar que la companyia que esperava no devia ser extraordinària. Aleshores, què volien dir el vestit elegant del Matthew i l'euga baia?

—Hola, Rachel —va dir la Marilla, decididament—. Au, seu. Quina bona tarda que fa, oi?

Entre la Marilla Cuthbert i la Rachel Lynde existia des de sempre alguna cosa que, a falta d'un altre nom, podia anomenar-se amistat, malgrat que les dues dones eren molt diferents, o potser era a causa d'això mateix.

La Marilla era una dona alta i prima, de trets angulosos. Els seus cabells foscos deixaven veure alguns cabells blancs i sempre els portava recollits en un monyo estret, que sostenia amb dues agulles de ganxo. Semblava, i ho era, una dona de mentalitat tancada i fermes conviccions. Però, de vegades, un moviment quasi imperceptible dels seus llavis indicava un cert sentit de l'humor.

—Nosaltres estem prou bé —va dir la Rachel—, però no sabia com estàveu vosaltres. Fa una estona he vist passar el Matthew amb el cotxe i he pensat que potser anava a buscar el metge.

—Oh, no, joestic bé —va contestar la Marilla—. El Matthew ha anat a Bright River, a buscar un nen d'un orfenat de Nova Escòcia, que arriba en el tren d'aquesta tarda.

La senyora Lynde va emmudir a l'instant. La Marilla es reia d'ella?

—No ho deus dir de debò, oi, Marilla? —va preguntar en recobrar la veu.

—Sí, és clar —va dir la seva amiga, com si acollir nens dels orfenats de Nova Escòcia³ fos una cosa habitual en qualsevol granja d'Avonlea.

La Rachel Lynde seguia impressionada.

—Puc saber qui us ha ficat aquesta idea al cap? —va preguntar en un to de desaprovació.

Estava molesta perquè ni tan sols li havien demanat consell.

—Bé, ho hem estat pensant durant un temps —va explicar la Marilla—. La senyora Spencer va passar per aquí un dia abans de Nadal i ens va dir que a la primavera li enviarien una nena de l'orfenat de Hopeton. La seva cosina viu allà, i la senyora Spencer l'ha visitat i sap com funciona. Així que el Matthew i jo ens ho vam rumiar i ens vam decidir per un noi. El Matthew s'està fent gran, ja ha fet els seixanta, i no es mou amb l'agilitat de sempre. A més, el seu cor el preocupa. I ja saps com és de difícil contractar algú. Ningú no vol treballar, llevat d'algun noi mig salvatge i poc espavilat. I, quan has aconseguit que aprenguin alguna cosa i que s'acostumin a la feina, ens deixen i se'n van a les fàbriques de conserves de llagostes o als Estats Units.

»Així que al final vam decidir demanar a la senyora Spencer que, quan anés a buscar la seva petita, ens portés un noi. La setmana passada vam saber que hi aniria i li vam enviar una nota demanant-li un nen d'uns onze anys, prou gran per ajudar-nos en algunes feines i prou jove per poder educar-lo. Volem donar-li casa i educació. Avui el carter ens ha portat un telegrama de la senyora Spencer dient-nos que arribaran en el tren de dos quarts de sis de la tarda. Així que el Matthew ha anat a Bright

---

³ Nova Escòcia és una de les Províncies Marítimes Orientals del Canadà. Amb capital a Halifax, la seva superfície és de 55.284 km², i la població s'acosta al milió d'habitants.

River. La senyora Spencer, que segueix en tren fins a White Sands, deixarà el noi a l'estació.

La senyora Lynde presumia de dir sempre el que pensava.

—Mira, Marilla, crec que esteu cometent un terrible error. És més, correu un gran risc. Deixareu entrar un noi estrany a casa vostra sense saber res d'ell, ni quin caràcter té ni qui van ser els seus pares. La setmana passada, sense anar més lluny, vaig llegir en el diari que un matrimoni de l'oest de l'illa que havia adoptat un nen de l'orfenat va tenir sort de no morir cremat al llit, perquè una nit el nen els va incendiar la casa expressament. Si m'haguessis demanat consell, cosa que malauradament no vas fer, t'hauria dit que renunciessis a aquesta idea.

No va semblar que aquelles paraules desanimessin la seva amiga.

—No dic que no tinguis raó, Rachel. Jo mateixa he tingut els meus dubtes. Però, com que el Matthew semblava fermament decidit, hi vaig accedir. És estrany que el Matthew s'entossudeixi en alguna cosa. I, pel que fa als riscos, sempre n'hi ha. Tampoc els fills propis no resulten sempre com els seus pares esperen.

—Bé, espero que tot surti bé —va dir la senyora Lynde—, però, si el noi incendia Teules Verdes o aboca estricnina⁴ al pou, no em diguis que no et vaig avisar. Vaig sentir alguna cosa sobre un orfe que va enverinar els seus protectors a Nova Brunswick i tota la família va morir després d'una horrible agonia. Però aquella vegada va ser una nena.

—Bé, això sí que no ens passarà a nosaltres —va objectar la Marilla, com si enverinar pous fos una tasca exclusivament femenina.

---

⁴ Estricnina: verí molt actiu que s'extreu d'alguns vegetals, com ara la nou vòmica.

A la senyora Lynde li hauria encantat quedar-se més estona, fins que el Matthew tornés amb l'orfe, però va calcular que encara s'hauria d'esperar dues hores llargues i va decidir tornar a casa. Quan se'n va anar, la Marilla es va sentir més alleujada, encara que sentia renéixer els seus dubtes.

—I pensar que hi haurà un nen a Teules Verdes, on mai no n'hi ha hagut cap! —va exclamar la senyora Lynde pel camí, quan ja ningú no podia sentir-la—. El Matthew i la Marilla ja eren grans quan es va construir la nova casa. I costa creure que ells mateixos hagin sigut nens alguna vegada. Pobre orfe, sigui qui sigui! No m'agradaria ser al seu lloc.

La senyora Lynde va dir tot allò en veu alta i mirant els rosers silvestres. Però, si hagués vist la joveneta que s'esperava pacientment a l'estació de Bright River en aquell mateix moment, la seva compassió hauria estat encara més intensa.